

Največji junak.

Prelistal je knjige vse spoštovane
z naočniki zlatimi mlad učenjak,
iskal je, stikal molj nadležni:
„Daj, kdo je največji junak!“

Molče so knjige vanj strmele
kot mrtev duh, kot živ spomenik,
od Buddhe vse do Napoleona,
od vseh vetrov, počez, navpik . . .

„Nastal je velik bankrot v zgodovini,
o čas, o duh, o borni svet,
junakov iščemo v družčini zajcev,
pod križem je padel človeštva cvet!“

Pred njim je zakašljaj ob cesti blatni
prosjak zanemarjen, bled, potrť,
globoke brazde v upalem licu
in greh na čelu in v grehu smrt . . .

In prosil ni in snel klobuka —
„Denarja sem, učeni gospod!
bogat si ti, a jaz sem revež
in poln bolezní vsepovsod!

In ves bolan sem: glej te brazde,
ki vanje seje Antikrist,
in ves sem srečen v svoji boli
in ves sem v svoji boli čist!

Ko drugi jočejo, se smejem,
ko molijo, preklinjam jaz,
iz svojih boli brijem norce
in smrti smejem se v obraz!“

Pomislil je gospod učeni
in dal mu velik je denar,
veliko mu je dal priznanje:
„Junakov vseh si ti glavar!“

G. Koritnik.

